

Drahí mladí,

krátkou úvahou by som sa chcel spolu s vami podeliť o myšlienky nad úryvkom z Evanjelia podľa svätého Jána, ktorý sme si práve vypočuli. Hovorí o Marte, ktorej liturgickú spomienku dnes slávime. Marta je predovšetkým znamením viery. Evanjelista nám ju predstavuje veľmi jasne: hovorí nám predovšetkým to, že viera je stretnutie. Je to však stretnutie, ktoré neurčujeme my.

V predchádzajúcom úryvku nám Ján hovorí, že Marta a Mária poslali Ježišovi odkaz, že Lazár je chorý. A Ježiš s návštevou otáľa, ešte niekoľko dní zostáva, kým sa vyberie na cestu. Zdalo by sa to zvláštne: keď sa dozvieme, že niekto je chorý, prvé, čo urobíme, je, že sa okamžite vyberieme za ním. Ježiš však nie. Hovorí učeníkom, aby počkali. To nás učí niečomu dôležitému: viera je stretnutie, ale tým prvým, kto prichádza na stretnutie, je Ježiš. Prichádza, kedy chce, ako chce a v čase, ktorý si určil on, nie my. Našou úlohou je iba odpovedať.

Keď vidíme, že prichádza, sme povolaní aj my vydať sa na cestu k Nemu. Mária beží, nekráča; túži tak veľmi stretnúť Pána, že sa k Nemu ponáhľa. Preto je Marta znakom našej viery. Znamením, že keď sa Pán chce s nami stretnúť, má v nás najsť bdelych a pripravených ľudí, pripravených rozbehnúť sa k nemu bez váhania, lebo viera, a to je jej druhý znak, je slobodná voľba, sloboda, s ktorou sa chceme vydať za Pánom. Nasledujeme ho tam, kam nás chce viesť. Nasledujeme ho tam, kde určil každému z nás skutočné šťastie.

Voľba slobody sa prejavuje aj v postoji Marty a Márie. Hovoria Ježišovi: „Lazár je chorý!"; nepovedia mu: „Príď a urob zázrak!" Nie! Ježiš má rozhodnúť, čo je potrebné urobiť, nielen čas, ale aj spôsob, akým prichádza. Musíme totiž rešpektovať slobodu Boha. Sme veľmi žiarliví na svoju slobodu, ale musíme vedieť, že keď nám Boh prichádza v ústrety, musíme rešpektovať aj jeho slobodu – slobodu Boha, ktorý nás nikdy neopustí, ktorý nikdy nemôže opustiť tých, ktorých miluje. A my sme milovaní Bohom. Preto nikdy nebudeme sami, nikdy nemôžeme byť opustení, lebo Ježiš je náš spoločník na ceste.

Keď vidíme, že prichádza, sme povolaní aj my vydať sa na cestu k Nemu. Mária beží, nekráča; túži tak veľmi stretnúť Pána, že sa k Nemu ponáhľa. Preto je Marta znakom našej viery. Znamením, že keď sa Pán chce s nami stretnúť, má v nás najsť bdelych a pripravených ľudí, pripravených rozbehnúť sa k nemu bez váhania, lebo viera, a to je jej druhý znak, je slobodná voľba, sloboda, s ktorou sa chceme vydať za Pánom. Nasledujeme ho tam, kam nás chce viesť. Nasledujeme ho tam, kde určil každému z nás skutočné šťastie.

Keď vidíme, že prichádza, sme povolaní aj my vydať sa na cestu k Nemu. Mária beží, nekráča; túži tak veľmi stretnúť Pána, že sa k Nemu ponáhľa. Preto je Marta znakom našej viery. Znamením, že keď sa Pán chce s nami stretnúť, má v nás nájsť bdelych a pripravených ľudí, pripravených rozbehnúť sa k nemu bez váhania, lebo viera, a to je jej druhý znak, je slobodná voľba, sloboda, s ktorou sa chceme vydať za Pánom. Nasledujeme ho tam, kam nás chce viesť. Nasledujeme ho tam, kde určil každému z nás skutočné šťastie.

Voľba slobody sa prejavuje aj v postoji Marty a Márie. Hovorila Ježišovi: „Lazár je chorý!“; nepovedia mu: „Príď a urob zázrak!“ Nie! Ježiš má rozhodnúť, čo je potrebné urobiť, nielen čas, ale aj spôsob, akým prichádza. Musíme totiž rešpektovať slobodu Boha. Sme veľmi žiarliví na a slobodu, ale musíme vedieť, že keď nám Boh prichádza v ústrety, musíme rešpektovať aj jeho slobodu – slobodu Boha, ktorý nás nikdy neopustí, ktorý nikdy nemôže opustiť tých, ktorých miluje. A my sme milovaní Bohom. Preto nikdy nebudeme sami, nikdy nemôžeme byť opustení, lebo Ježiš je náš spoločník na ceste.

Drahí priatelia, každý prejav slobody so sebou prináša aj určitú obeť, ak máme byť naozaj slobodní a nasledovať Pána. Spomeňme si na toho mladíka, ktorý tiež túžil po spáse. Prišiel za Ježišom, ale všetko sa točilo iba okolo neho samého: „Čo mám robiť, aby som získal večný život?“ Ježiš mu odpovedá. Ale keď má urobiť niečo viac, podľa vlastného rozhodnutia, už nie je schopný prejavu skutočnej slobody. Nevie sa vzdať, a preto nedokáže vykonať skutok slobody. Sme skutočne slobodní vtedy, keď sa niečoho zriekame, ale predovšetkým vtedy, keď sa toho zriekame, aby sme sa stretli s Pánom a mohli ho nasledovať.

Viera, drahí priatelia, je aj počúvanie. Učí nás to apoštol Pavol. Viera je z počúvania. Marta počúvala, čo jej Ježiš hovoril, a dokázala urobiť aj svoje vyznanie viery: „Verím, že Ty si Mesiáš. Verím vo vzkriesenie, lebo Ty, Ježišu, Ty si vzkriesenie a život!“ Nikde inde nenájdeme šťastie, len v ňom; zmysel nášho života, len v ňom. Napokon, dovoľte mi to povedať, sme až odzbrojujúco naivní, keď veríme: vieme len to, že ten, kto bol mŕtvy, sa vrátil k životu. Toto ohlasujeme; o tom vydávame svedectvo: že vzkriesenie je nový život pre každého z nás. Nikdy sa nebojte byť svedkami vzkrieseného Krista, lebo práve to z nás robí veriacich, kresťanov. Kristus vstal z mŕtvych a my sme ho videli, my v neho veríme. Toto svedectvo sa však stáva aj skutkom.

Marta je príkladom ženy, ktorá vo svojom živote veľmi konala, až si vyslúžila láskavé napomenutie od Ježiša: „Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci! Mária, ktorá sedí tu pri mne a počúva môj hlas...“, tá si vybrala lepší podiel. Dnes nám však Marta hovorí, že viera sa mení na skutok, na konkrétne svedectvo, na život! Na život, ktorý sa hýbe podľa toho, čo nás učil Ježiš, podľa Jeho slov. Máme dať jesť hladným, napiť smädným, byť prítomní tam, kde nás niekto potrebuje – kto je chorý, vo väzení... Máme byť prítomní pri tých, ktorým bola odňatá dôstojnosť; byť pripravení angažovať sa za to, aby sa každému, komu sa jej nedostáva, vrátilo základné právo na dôstojný život. Sme povolani dávať odvahu, prinášať útechu, darovať plačúcim úsmev.

Blahoslavenstvá sú svedectvom, ktoré nás Pán žiada dať dnešnému svetu, lebo práve toto je nádej, ktorú svet očakáva. Očakáva od nás nádej, ktorá je istotou, že jeho učenie je naozaj pravdou pre každého z nás. Žijeme v období veľkého násilia. A násilie, priatelia moji, nie je prítomné len na územiach vojny. Násilie je aj v našich uliciach, v našich mestách, je blízko nás, v školách. Dať istotu nádeje znamená veriť, že láska vždy víťazí, že dobro je silnejšie než násilie, že musíme byť tvorcami pokoja každý deň, v jednoduchosti nášho života. Ak budeme budovať pokoj, svet bude mať pokoj.

